

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2164	Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου (Ματθ. 6,14-21) 10 Μαρτίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

«Ἀφανίζουσι τὰ πρόσωπα»

«Μὴ γίνεσθε ὡσπερ οἱ ὑποκριταί... ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν» (Ματθ. 6,16)

Σήμερα, ἀδελφοί μου, εἶνε ἡ τελευταία ἡμέρα τῶν Ἀπόκρεω ἢ ἀκριβέστερα τῆς Τυρινῆς. Αὐριο Δευτέρα μπαίνουμε σὺν Θεῷ στὴν ἀγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Ὅπως πάντα τὶς καλὲς μέρες ἡ νοικοκυρὰ καθαρίζει ὅλο τὸ σπίτι καὶ ἰδιαίτερος τὴν εἴσοδο, ἔτσι κ' ἐμεῖς αὐριο νὰ πάρουμε μιὰ πνευματικὴ σκούπα καὶ νὰ σκουπίσουμε τὸ σπίτι αὐτὸ ποὺ λέγεται ψυχὴ· πρέπει νὰ ἔνε καθαρὸ ὅλη τὴν ὥραία αὐτὴ περίοδο, ἀλλὰ ἰδιαίτερος αὐριο, ποὺ γίνεται ἡ εἴσοδος στὴ **Μεγάλη Τεσσαρακοστή**. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ἀπὸ ὅλες τὶς ἡμέρες τοῦ ἔτους, ἡ ἡμέρα αὐτὴ ὀνομάζεται *Καθαρὰ Δευτέρα*. Καὶ τὸ σπίτι λοιπὸν ἀλλὰ προπαντὸς ἡ καρδιά μας καὶ ἡ ζωὴ μας, **ὅλα νὰ εἶνε καθαρὰ**.

Ἐρωτῶ ὅμως· **εἶνε αὐριο ἡ ἡμέρα καθαρῆ**; Τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ ἡμερολόγια τὴ λένε «*Καθαρὰ Δευτέρα*», ἀλλ' ἐὰν κοιτάξουμε ἔξω θὰ δοῦμε ὅτι ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶνε **ἀκάθαρτη**, ὄχι καθαρῆ. Καθαρῆ μέσα στὴν ἐκκλησία, ἔξω ὅμως ἀκάθαρτη. Γιατὶ ὀνομαζόμαστε μὲν Χριστιανοί, ἀλλὰ ζοῦμε εἰδωλολατρικά.

Ἄν ἤμασταν εἰδωλολάτρες, αὐτὸ δὲν θὰ ἦταν παράδοξο· τώρα ὅμως τὸ νὰ ὀνομαζώμαστε Χριστιανοί καὶ νὰ γιορτάζουμε τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες, ἀλλὰ νὰ ζοῦμε εἰδωλολατρικά, αὐτὸ εἶνε μεγάλη **ὑποκρισία**. Ταιριάζει λοιπὸν καὶ σ' ἐμᾶς ὁ τίτλος τοῦ *ὑποκριτοῦ*, αὐτὸ ποὺ λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο· «*Μὴ γίνεσθε ὡσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποὶ· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες*» (Ματθ. 6,16). Καὶ ἀκριβῶς γιὰ τὴν ὑποκρισία αὐτὴ, ποὺ δείχνουμε στὴ ζωὴ μας, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πῶ λίγα λόγια.

Τί λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα, ἀγαπητοί μου; Οἱ Ἰουδαῖοι νήστευαν, εἶχαν κι αὐτοὶ ἡμέρες νηστείας. Ἀλλὰ μερικοὶ ἀπ' αὐτούς, **οἱ φαρισαῖοι**, μολοντί δὲν ἦταν πραγματικὰ εὐλαβεῖς ὅπως θέλει ὁ Θεός, νήστευαν ὄχι γιὰ τὸν Κύ-

ριο ἀλλὰ γιὰ νὰ φανοῦν στὴν κοινωνία, νὰ κάνουν ρεκλάμα ὡς τάχα εὐσεβεῖς· γι' αὐτὸ ἄφηναν τὰ μαλλιά τους ἀπεριποίητα, τὸ πρόσωπό τους ἄπλυτο, κάνοντας ἔτσι πῶς πενθοῦν. Αὐτὸ ὁ Χριστὸς τὸ καταδικάζει· δὲν πρέπει, λέει, νὰ «*ἀφανίζουσι*», νὰ ἀλλοιώνουν δηλαδή, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τους, ἀλλὰ νὰ φαίνονται εὐχάριστοι, ὅπως καὶ τὶς ἄλλες μέρες.

Κάτι τέτοιο ὅμως γίνεται δυστυχῶς καὶ σήμερα. Σὲ ὑποκρισία πέφτουν καὶ **ὠρισμένοι λεγόμενοι Χριστιανοί**, κινούμενοι βέβαια τώρα ὄχι ἀπὸ θρησκευτικὰ ἀλλὰ **ἀπὸ κοσμικὰ κίνητρα**. Αὐτοὶ δηλαδὴ δὲν παρουσιάζονται μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ τοὺς ἔδωσε ὁ Θεός. Ἀλλοιώνουν, «*ἀφανίζουσι*», ἐξαφανίζουν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τους. Μποροῦμε νὰ διακρίνουμε **τρεῖς κατηγορίες** τέτοιων ἀνθρώπων.

■ Οἱ ἀνθρωποὶ τῆς πρώτης κατηγορίας εἶνε **ὄσοι μεταμφιέζονται καὶ ἡ κρύβουν ἢ παραποιῶν τὴ μορφή τους**. Τί κάνουν αὐτοὶ; Ἐμένα ρωτᾶτε; Βγῆτε αὐτὲς τὶς μέρες ἔξω, στὴν Ἀθήνα, στὴν ἐπαρχία, σὲ πόλεις καὶ χωριά, ἰδιαίτερος ὅμως στὴ μεγάλη πόλι τῶν Πατρῶν· θὰ δῆτε πῶς οἱ ἀνθρωποὶ «*ἀφανίζουσι τὰ πρόσωπα αὐτῶν*». Δηλαδὴ; τί θὰ πῆ «*ἀφανίζουσι*»; Δὲν ἐμφανίζονται ὅπως τοὺς ἔπλασε ὁ Θεός, ἀλλὰ ἀλλάζουν ἢ σκεπάζουν τὸ πρόσωπό τους. Παίρνουν π.χ. χρῶμα ἢ καπνιά καὶ μουτζουρώνουν καὶ παραμορφώνουν τὴν ὄψι τους· ἄλλοι φοροῦν διάφορες μάσκες ἀνθρώπων ἢ ζώων (ἄλλος κάνει τὸ λήσταρχο, ἄλλος τὸν πειρατὴ, ἄλλος τὸν γελοτοποιοῦ... ἄλλος τὸν πίθηκο, ἄλλος τὴν καμήλα, ἄλλος τὸ ἄλογο, ἄλλος κάποιον θηρίο, μὲ οὐρὲς καὶ κέρατα). Λένε καὶ κάνουν πράγματα ἀντίθετα μὲ τὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια, ποὺ κατεβάζουν τὸν ἀνθρωπο στὸ ἐπίπεδο ἐκεῖνο ποὺ λέει ὁ ψαλμωδός· «*Ἀνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς*» (Ψαλμ. 48,13,21). Τὸ ἀκόμη χειρότερο εἶνε ὅτι

ντύνονται άντρες γυναικεία και γυναίκες άντρικά –δέν μπορείς νά διακρίνης τήν άδερφή σου ή τή μάνα σου– και όργιάζουν. Μπορεί κάποιος νά γελάη, άλλ' αὐτά εἶνε φρικώδη. Παρά τήν άμαρτωλότητά μου τὸ εἶπα και τὸ έπαναλαμβάνω. Δέν πάμε καλά. Ποδοπατοῦμε τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, έμπαίζουμε τὸ Εὐαγγέλιο, κοροϊδεύουμε τοὺς ιεροκήρυκες και γελάμε· άλλα γι' αὐτά τὰ όργια, που γίνονται ιδίως στην πόλι τοῦ άγίου Άνδρέου, δέν αποκλείεται καμμιά βραδιά νά σεισθῆ ή γῆ, και τότε θά κλάψουμε· δέν θά προλάβουμε οὔτε νά ποῦμε τὸ «Κύριε, έλέησον» και τὸ «Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης έν τῆ βασιλεία σου» (Λουκ. 23,42).

■ “Όπως οί φαρισαῖοι, λοιπόν, μιὰ κατηγορία που «άφανίζουσι τὰ πρόσωπα αὐτῶν» εἶνε οί μεταμφιεσμένοι τῶν Άπόκρεω. Δεύτερη κατηγορία, που δέν περιμένουν καν τις ήμέρες αυτές αλλά μεταμφιέζονται όλο τὸ χρόνο, εἶνε **πολλές γυναίκες**. Ό Θεός έδωσε στον κάθε άνθρωπο μιὰ μορφή μοναδική, ένα πρόσωπο ανεπανάληπτο. Τὰ ζῶα έχουν μιὰ μορφή, αλλά άνθρωπος από άνθρωπο διαφέρει· αν ψάξης όλο τὸν κόσμο, δέν θά βρῆς δυὸ ανθρώπους που νά μοιάζουν απολύτως. Εἶνε κι αὐτὸ δῶρο τῆς θείας προνοίας· διότι αν δυὸ άνθρωποι έμοιαζαν τελείως, θά έγκληματοῦσε ό ένας και θά έπιαναν τὸν άλλο τὸν άθῶο. Ό καθένας φέρει μιὰ προσωπική σφραγίδα - βοῦλλα, τὸ δικό του πρόσωπο. Άλλά τί κάνουν οί γυναίκες· **με ποικίλες βαφές, καλλυντικά και αίσθητικές έπεμβάσεις αλλάζουν τήν εμφάνισί τους**. Εἶνε σαν νά λένε· Θεέ, δέν με έφτειαξες καλά!

Γίνονται ζωγράφοι και με τὰ εργαλεία τους αλλάζουν –στην οὐσία άσχημίζουν– τὴ φάτσα τους· γίνονται άγνωριστες. **Ἡ όμορφιά εἶνε κάτι φυσικό**. Και ή πιὸ όμορφη γυναίκα, άμα βάλῃ τὸ χέρι και πειράξῃ τὸ φυσικό, τὸ χαλάει, γίνεται άσχημη. Τὸ φυσικό έχει μεγαλειό, κινεῖ θαυμασμό· τὸ άλλο, τὸ πειραγμένο, εἶνε άπάτη και παγίδα για άνόητους άντρες.

Και έμφανίζονται έτσι όχι μόνο έξω άλλ' άκόμη **και μέσα στο ναό!** Άσπάζονται με βαμμένα χείλη τις εἰκόνες και τὸ Εὐαγγέλιο, και ό νεωκόρος μετά πρέπει νά τὰ καθαρίζει. Τολμοῦν και κοινωνοῦν άκόμη έτσι! και δέν υπάρχει κάποιος νά τις έπιτιμήσῃ και νά τοὺς υπενθυμίσῃ ότι «*Ὡς φοβερὸς ό τόπος οὔτος· οὐκ έστι τοῦτο άλλ' ή οἶκος Θεοῦ, και αὕτη ή πύλη τοῦ οὐρανοῦ*» (Γέν. 28,17). Πότε θά μπῆ τάξις στην έκκλησία μας; Καλά, κυρά μου, τὰ άνέχονται αὐτά ό άντρας σου, ό κύκλος σου, ή γειτονιά σου· μὰ νά ῥχεσαι έτσι και στην εκκλησία εἶνε βαρύ. Δέν τὸ καταδικάζω έγώ, τὸ

καταδικάζει ό Χριστός σήμερα κι ό ιερὸς Χρυσόστομος που έρμηνεύει τὸ χωρίο «*άφανίζουσι τὰ πρόσωπα αὐτῶν*» και λέει· “Αν εἶνε άμαρτία νά αλλοιώνουμε τὸ πρόσωπό μας για θρησκευτικούς λόγους, πολὺ περισσότερο εἶνε άμαρτία νά τὸ κάνουμε για κοσμικούς λόγους.

Δέν εἶνε βέβαια όλες έτσι· υπάρχουν και γυναίκες σεμνές, που δέν ακολουθοῦν τὸν συρμό τοῦ Λονδίνου και τῆς Νέας Ὑόρκης, αλλά έχουν ένα μόνο χρώμα, τὸ χρώμα τῆς άρετῆς, τὸ χρώμα τῆς Χριστιανῆς Ἑλληνίδος. ■ Τέλος, σὲ μιὰ τρίτη κατηγορία ανθρώπων που «άφανίζουσι τὰ πρόσωπα αὐτῶν», ανήκει και **καθένας που κυριαρχεῖται από κάποιο πάθος**. Βλέπεις άλλον νά κοκκινίζει από θυμό, άλλον νά κιτρινίζει από φθόνο, άλλον νά άγριεύῃ από μίσος, άλλον νά αποκτηνώνεται από σαρκική έπιθυμία κ.τ.λ.. Ό καθρέφτης τοῦ ανθρώπου εἶνε **τὸ πρόσωπο**. “Αν πᾶς στο “Άγιο Όρος, θά δῆς άσκητὰς που κρατοῦν τὸ κομποσκοίνι και προσεύχονται, και δέν έχουν καμμιά κακία μέσ' στην καρδιά τους· τὸ πρόσωπό τους εἶνε άγγελικό. Ένω, εάν ό άνθρωπος πέση στην άμαρτία, τότε «*άφανίζει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ*», αλλάζει ή μορφή του. “Όπως λέει ή Γραφή, «*καρδίας εύφραινομένης πρόσωπον θάλλει, έν δὲ λύπαις οὔσης σκυθρωπάζει*» (Παρ. 15,13). Κ' έσύ ό άνθρωπος αλλάξεις τὸ πρόσωπό σου. Τὸ πρῶο εἶσαι ευχάριστος, με χαρὰ σὲ βλέπει ή γυναίκα και τὰ παιδιὰ σου· αλλά τὸ μεσημέρι που γυρίζεις εἶσαι ώργισμένος κι απ' τὸ θυμὸ έχεις αλλάξει πρόσωπο, έχεις μιὰ άγριάδα. Θέλεις νά τὸ δῆς; Τὴν ώρα εκείνη βάλε μπροστά σου ένα καθρέφτη και θά τρομάξῃς· εἶσαι ένα άγριο θηρίο έτοιμο νά ξεσκίση.

* * *

Εἶδαμε λοιπόν, άδελφοί μου, πῶς ό καθένας από μᾶς παρουσιάζεται όχι με τὸ πρόσωπο που τοῦ έδωσε ό Θεός, αλλά μ' ένα πρόσωπο διαφορετικό. Εὔχομαι, αύριο Καθαρά Δευτέρα, όπως οί νοικοκυρὲς καθαρίζουν τὸ σπίτι για νά ῥνε πεντακάθαρο, έτσι κ' έμεῖς νά πάρουμε τὴν «ήλεκτρική» σκούπα που λέγεται **μετάνοια**, και νά καθαρίσουμε τὸν έαυτό μας και τὴν οικογένειά μας, τις σκέψεις, τὰ αίσθήματα και τὰ έργα μας, ώστε νά εἶνε όλα καθαρά· τὸ σπίτι, ή οικογένεια, ή πατρίδα μας.

Ό Θεός νά δώσῃ τὴν εύλογία του, ώστε νά περάσουμε όλη τὴ Μεγάλη Τεσσαρακοστή και **νά μᾶς άξιώσῃ νά φτάσουμε** νά έορτάσουμε τὰ σεπτὰ πάθη τοῦ Κυρίου και τὴν ένδοξο άνάστασί του· άμήν.

(†) **έπίσκοπος Αύγουστίνος**